

Bir yazma ihtiyacı içindeyim, akşamları yazdığım bir-iki paragraflık mektuplar yetmiyor, gözümü kapattığımda hemen rüya görmeye başlayışımın bir sebebi **yazı ihtiyacı**, diğeri de sabah altıdan gece onikiye ve bazen bire kadar maruz kaldığım manasız uyanıklık...

Sanıyorum artık kelimeler dökülmeye başlayacak, sağa sola saçılmasın diye sokaklarda koşturacağım, sonra beni –deliren bir çocuk ve sinir krizi geçiren diğerleri gibi– acıyan gözlerle takip edip, kendi aralarından mınır mınır konuşacak insanlar. “İyi birine benziyordu” falan derler herhalde... Halbuki ben delirmiş olmayacağım; bir yandan bol gelen pantolonu tutmaya çalışırken, bir yandan da kafamdaki kelimelerin dökülmemesine çabalamak bütün bu tiyatrodan daha yüksek bir mevki...

Koştur dünya koştur.